

บทที่ 5
The Portrait of a Lady

*‘So you decided **to come?**’ she said, putting out her hand.*

‘Yes, I came last night, and called this afternoon at your hotel. They told me you had come here, and I looked about for you.’

‘The others are inside,’ said Isabel.

‘I didn’t come for the others,’ Gilbert Osmond murmured, smiling.

The Portrait of a Lady

เฮนรี เจมส์ เริ่มเขียน *The Portrait of a Lady* ที่ฟลอเรนซ์ (Florence) ในช่วงที่เขาได้ไปที่นั่นในฤดูใบไม้ผลิปี ค.ศ. 1879 *The Portrait of a Lady* ได้ตีพิมพ์ที่อเมริกาในวารสาร *Atlantic Monthly* และที่อังกฤษในวารสาร *MacMillian's Magazine*

เฮนรี เจมส์ ได้กล่าวไว้ใน “*Preface to the Portrait of a Lady*” ถึงต้นเค้าความคิดในการเขียนเรื่องนี้ไว้ดังนี้

*altogether in the sense of a single character, the character and aspect of a particular engaging young woman, to which all the usual elements of a ‘subject,’ certainly of a setting, were to need to be super-added.*¹

เมื่อมีที่มาของความคิดแล้วว่า *The Portrait of a Lady* จะเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงคนหนึ่งโดยเฉพาะ เฮนรี เจมส์ ก็วาดเค้าโครงเรื่องถึงสิ่งที่จะเกิดกับผู้หญิงคนนี้ คือ เธอจะต้องเผชิญกับ ‘ชะตากรรม’

*The point is, however, that this single small corner-stone, the conception of a certain young woman affronting her destiny, had begun with being all my outfit for the large building of ‘The Portrait of a Lady’*²

การเผชิญกับชะตากรรมของ ‘a particular engaging young woman’ หรือ Isabel Archer คือ เรื่องราวของ *The Portrait of a Lady* นั่นเอง

¹ Henry James, “Preface to *the Portrait of a Lady*,” *The Art of the Novel* (New York : Charles Scribner’s Sons, 1934) 42.

² *Ibid.*, p.42.

เรื่องย่อ (Plot Summary)

หลังจากที่บิดาของ อีซาเบล อาร์เซอร์ ลีนชีวิตลง เธอก็กลายเป็นกำพร้า และอยู่ในสภาพตัวคนเดียวเพราะพี่สาวทั้งสองคนมีครอบครัวไปแล้ว บ้านที่กำลังจะถูกขาย พอดีในช่วงนั้นป่าซึ่งเป็นพี่สาวของมารดาชื่อ ลิเดีย ทัชเชตต์ (Lydia Touchett) ได้มาเยี่ยมและชวนหลานสาวไปยุโรป ป่าได้พาอีซาเบลไปที่การ์เดนคอร์ท (Garden Court) ซึ่งเป็นบ้านของครอบครัวทัชเชตต์ที่อังกฤษ อีซาเบลได้พบกับลุงเขยและลูกชายของป่าชื่อ ราล์ฟ ทัชเชตต์ (Ralph Touchett) ซึ่งไม่ค่อยแข็งแรง ราล์ฟประทับใจในความเป็นตัวของตัวเองและความรักในอิสระเสรีภาพของเธอมาก ต่อมาอีซาเบลได้มีโอกาสพบกับ ลอร์ด วอร์เบอร์ตัน (Lord Warburton) ขุนนางอังกฤษ ผู้มั่งคั่ง ร่ำรวยและเพียบพร้อม ลอร์ด วอร์เบอร์ตัน เป็นมิตรสนิทของครอบครัวทัชเชตต์จึงมักจะแวะเวียนมาที่การ์เดนคอร์ทเสมอ ๆ ลอร์ด วอร์เบอร์ตัน พึงใจในรูปโฉมและบุคลิกลักษณะของอีซาเบลมาก เขาจึงขอแต่งงานกับเธอ อีซาเบลปฏิเสธคำขอแต่งงานของ ลอร์ด วอร์เบอร์ตัน อย่างนุ่มนวล ด้วยเหตุผลว่า ลอร์ด วอร์เบอร์ตัน เพียบพร้อมเกินไป ถ้าเธอแต่งงานกับเขาชีวิตของเธอก็จะสมบูรณ์พร้อมแทบจะไม่ต้องแสวงหาอะไรอีกซึ่งไม่ใช่สิ่งที่คุณต้องการ และเธอก็ยังรักอิสระเสรีภาพของเธอเกินกว่าที่จะรีบแต่งงาน ต่อมาอีซาเบลได้ทราบข่าวจาก เฮนเรียตตา สแตคโพล (Henrietta Stackpole) เพื่อนสาวซึ่งเป็นนักหนังสือพิมพ์ที่เดินทางมาจากอังกฤษ ว่า แคสพาร์ กูดวูด (Caspar Goodwood) ผู้ชายชาวอเมริกันซึ่งเคยมาติดพันเธอเมื่อครั้งอยู่ที่อเมริกา กำลังจะตามมาที่อังกฤษเพื่อมาสานต่อสัมพันธ์ไมตรี

อีซาเบลได้เดินทางไปลอนดอนพร้อมกับราล์ฟและเฮนเรียตตา และไปพบกับ แคสพาร์ กูดวูด เข้าโดยบังเอิญ เขาขอเธอแต่งงานแต่เธอบอกว่าเธอยังต้องการเวลาที่จะเป็นอิสระ เธอไม่ได้ให้คำตอบที่น่าพึงพอใจแต่บอก แคสพาร์ กูดวูด ว่า อีกสองปีค่อยมาเจรจาเรื่องนี้ใหม่ ต่อมาอีซาเบลได้ข่าวว่าลุงเขยเจ็บหนักและกำลังจะตาย เธอจึงกลับมามาร์เดนคอร์ท ราล์ฟ ทัชเชตต์ ซึ่งทิ้งในตัวอีซาเบลมากที่กล้าปฏิเสธคำขอแต่งงานของผู้ชายถึงสองคน เขาอยากจะทำให้เห็นว่าเธอจะเป็นอย่างไรต่อไปในอนาคตถ้า

เธอพร้อมกว่านี้ เขาหมายถึงว่าเมื่อเธอเป็นหญิงที่มีพร้อมทั้งรูปสมบัติและทรัพย์สมบัติ เขาก็อ่อนน้อมขอให้บิดายกมรดกจำนวนเจ็ดหมื่นปอนด์ให้กับอิซาเบลซึ่งนายทซ์เซตตกลงทำตามคำขอร้องของลูกชาย อิซาเบลจึงได้รับมรดกจากลุงเขยซึ่งทำให้เธอเป็นหญิงสาวที่ร่ำรวยขึ้นมาทันที ต่อมาอิซาเบลได้พบกับ มาดาม เมิร์ล (Madame Merle) ซึ่งเป็นเพื่อนกับนางทซ์เซต มาดาม เมิร์ล เป็นผู้หญิงที่เจนโลกและพราวไปด้วยเล่ห์เหลี่ยม เธอได้ทราบจากนางทซ์เซตว่าอิซาเบลได้รับมรดกจากลุงเขย เธอจึงวางแผนการพาตัวเองเข้ามาสนิทสนมกับอิซาเบล หลังจากที่ลุงเขยเสียชีวิตไปแล้วอิซาเบลเดินทางไปฟลอเรนซ์กับนางทซ์เซตผู้เป็นป้าของเธอ มาดาม เมิร์ล ได้แนะนำให้อิซาเบลรู้จักกับ กิลเบิร์ต ออสมอนด์ (Gilbert Osmond) พ่อม่ายชาวอเมริกัน ผู้รักศิลปะ มีรสนิยมสุนทรีย์แต่ยากจน เขามีลูกติดชื่อ แพนซี (Pansy) สิ่งที่อิซาเบลไม่ทราบ คือ แผนการอันชั่วร้ายของ มาดาม เมิร์ล ที่ต้องการให้เธอแต่งงานกับออสมอนด์ เพื่อหวังความร่ำรวยของอิซาเบลมาค้ำจุนฐานะของออสมอนด์ และให้แพนซีซึ่งเป็นลูกของเธอกับออสมอนด์สุขสบาย อิซาเบลติดกับของ มาดาม เมิร์ล เธอหลงรักออสมอนด์ ผู้ชายที่อายุแก่กว่าเธอมากและไม่มีอะไรเลย เธอตกลงใจแต่งงานกับเขาโดยไม่ฟังเสียงคัดค้านของป้า และราล์ฟซึ่งบอกว่าออสมอนด์เป็นเพียงนักฉวยโอกาสและไม่คู่ควรกับเธอ

ในที่สุดอิซาเบลแต่งงานกับออสมอนด์และมาอยู่ที่โรม เวลาหลายปีที่ผ่านมา ในฐานะภรรยาของออสมอนด์ทำให้อิซาเบลรู้ว่าเธอตัดสินใจผิด ออสมอนด์เป็นผู้ชายที่เห็นแก่ตัวและมักได้ ลอร์ด วอร์เบอร์ตัน ได้กลับมาพัวพันกับอิซาเบลอีกครั้งหนึ่ง โดยดูเหมือนกับจะมาติดพันแพนซี ออสมอนด์พอใจมากและบอกอิซาเบลให้หาทางชักจูงให้ ลอร์ด วอร์เบอร์ตัน แต่งงานกับแพนซี อิซาเบลไม่เห็นด้วยเพราะเธอทราบว่าแพนซีชอบพอกอยู่กับ เอ็ดเวิร์ด โรซียร์ (Edward Rosier) ความปรารถนาของออสมอนด์ไม่เป็นผลสำเร็จ เขาไม่พอใจอิซาเบลมาก ในระหว่างนี้ราล์ฟมาอยู่ที่โรม และมักจะมาเยี่ยมเยียนครอบครัวออสมอนด์บ่อย ๆ ต่อมาราล์ฟล้มเจ็บและจำเป็นต้องเดินทางกลับไปคาร์เดนคอร์ทโดยมีเฮนเรียตตาไปเป็นเพื่อน เมื่อราล์ฟกลับไปไม่นาน อิซาเบลได้ทราบว่าราล์ฟเจ็บหนักและกำลังจะตาย เธอจึงตัดสินใจเดินทางไป

เยียมรอล์ฟโดยไม่ฟังคำห้ามปรามของสามี ก่อนหน้านั้นอิซาเบลได้ทราบความลับของ ออสมอนด์จากน้องสาวของเขาชื่อ เคาน์เตส เจมินี (Countess Gemini) ซึ่งเล่าให้เธอ ฟังว่า แท้จริงแล้วแพนซีคือ ลูกสาวของออสมอนด์ที่เกิดจากชู้รัก คือ มาตาม เมิร์ล ความลับนี้ทำให้อิซาเบลทราบความจริงว่า เธอตกเป็นเหยื่อของ มาตาม เมิร์ล และ ออสมอนด์มาตลอดเวลา

อิซาเบลกลับมามาร์เก้นคอร์ทเพื่อดูใจรอล์ฟเป็นครั้งสุดท้าย เธอเพิ่งรู้แน่แก่ใจ ว่าผู้ที่รักและหวังดีต่อเธออย่างแท้จริง คือ รอล์ฟ ความรักของรอล์ฟเป็นความรักที่มี แต่ความหวังดีและไม่ต้องการสิ่งตอบแทน เธอสารภาพให้รอล์ฟฟังว่าเธอไม่มีความสุข ในชีวิตแต่งงาน เธอบอกกับรอล์ฟว่าเธอยินดีจะทำทุกอย่างให้รอล์ฟยังอยู่กับเธอ รอล์ฟปลอบใจเธอว่าแม้เขาจะสิ้นชีวิตเขาก็ยังคงอยู่กับเธอตลอดไปในการคิดคำนึง ของเธอ ในไม่ช้ารอล์ฟสิ้นใจ อิซาเบลยังคงอยู่ที่การ์เดนคอร์ท แคลสปาร์ กูดวูด ซึ่ง ทราบข่าวชีวิตแต่งงานที่ไม่มีความสุขของเธอได้มาเสนอขอแต่งงานกับเธออีกครั้ง อิซาเบลได้เดินทางกลับไปโรมโดยไม่ได้ให้คำตอบแก่ แคลสปาร์ กูดวูด

แก่นเรื่อง (Theme)

The Portrait of a Lady เป็นงานในยุคแรกๆของ เฮนรี เจมส์ ซึ่งเขียนโดย ใช้แก่นเรื่องนานาชาติ ถึงจะเป็นงานเขียนในยุคแรกแต่ *The Portrait of a Lady* ก็มี ลักษณะเหมือนงานเขียนในยุคสำคัญๆของ เฮนรี เจมส์ คือ ตัวละครมีพัฒนาการ ใน แนวการเขียนที่ใช้แก่นเรื่องนานาชาตินี้ ตัวละครสำคัญมักจะเป็นชาวอเมริกันที่เดินทาง มายุโรป และต้องเผชิญกับความพ่ายแพ้เพราะขาดประสบการณ์ชีวิต ตัวเอกของ *The Portrait of a Lady* คือ อิซาเบล อาร์เซอร์ แตกต่างจาก เดซี มิลเลอร์ ตัวเอกของ *Daisy Miller* เดซี มิลเลอร์ เป็นเหยื่อของค่านิยมในสังคมที่แตกต่างกัน แต่ อิซาเบล อาร์เซอร์ ตกเป็นเหยื่อของคนชาติเดียวกัน เธอพ่ายแพ้ต่อเล่ห์กระเท่ห์และความเงิน- ใจจัดของตัวละครซึ่งเป็นชาวอเมริกันคือ กิลเบิร์ต และ มาตาม เมิร์ล อดีตชู้รักของเธอ

มุมมอง (Point of View)

The Portrait of a Lady เป็นเรื่องราวของ อีซาเบล อาร์เซอร์ ซึ่งเป็นตัวดำเนินเรื่อง ผู้อ่านจะเห็นภาพของเธอจากมุมมองของตัวละครหลาย ๆ ตัว รวมทั้งจากมุมมองของผู้เขียน คือ เฮนรี เจมส์ ด้วย *The Portrait of a Lady* แม้จะเป็นนวนิยายในยุคเดียวกับ *Daisy Miller* แต่การใช้มุมมองจะต่างกัน ตอนที่เปิดตัว อีซาเบล อาร์เซอร์ ผู้อ่านจะเห็นภาพเธอจากมุมมองของ นายทัชเชตต์ ราล์ฟ และจากมุมมองของ เฮนรี เจมส์ ผู้เขียน

ฉาก (Setting)

เรื่อง *The Portrait of a Lady* เริ่มต้นขึ้นที่ การ์เดนคอร์ท (Garden Court) ซึ่งเป็นบ้านของครอบครัวทัชเชตต์ที่กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ การ์เดนคอร์ท คือ สถานที่ ๆ เฮนรี เจมส์ เปิดตัวให้ผู้อ่านได้เห็นภาพของ อีซาเบล อาร์เซอร์ สาวน้อยชาวอเมริกันผู้มีชีวิตชีวา เธอชื่นชมอิสระเสรีภาพ และความเป็นตัวของตัวเองเหนือสิ่งอื่นใด อีซาเบลได้เริ่มต้นชีวิตและการผจญภัยของเธอที่นี่ เธอได้พบกับผู้ชายคนแรกที่ขอเธอแต่งงานแต่เธอปฏิเสธ คือ ลอร์ด วอร์เบอร์ตัน ขุนนางผู้สูงศักดิ์ชาวอังกฤษ ฉากสำคัญที่สุดที่เป็นจุดหักเหในชีวิตของ อีซาเบล อาร์เซอร์ ก็เกิดขึ้นที่ การ์เดนคอร์ท เมื่ออีซาเบลพบกับ มาดาม เมิร์ล ซึ่งกำลังเล่นเปียโนอยู่ในห้องรับแขก ในตอนจบของเรื่องอีซาเบลได้กลับมาที่จุดเริ่มต้นของเธอ คือ ที่การ์เดนคอร์ท เธอกลับมาเยี่ยมราล์ฟซึ่งป่วยหนักใกล้จะตาย เมื่อมาถึงที่การ์เดนคอร์ท อีซาเบลเดินไปรอบ ๆ บ้านเพื่อรำลึกถึงความหลัง บ้านไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปแม้แต่น้อย แต่ตัวเธอเองกลับมีวิถีชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไปมากมาย เฮนรี เจมส์ บรรยายว่า

*She left the drawing - room and wandered about—
strolled into the library and along the gallery of
pictures, where, in the deep silence, her footstep made*

an echo. Nothing was changed, she *recognized* everything that she had *seen* years before, it might *have been only yesterday* that *she stood there*. She reflected things change but little, while people change so much, and she *became* aware that she was walking about as her aunt had *done on the day* that *she came to see her* in Albany. She was changed enough *since then* - that had *been* the beginning. (524; ch. 54)

นานมาแล้วเมื่อครั้งที่อิซาเบลมาที่การ์เดนคอร์ทครั้งแรก ราล์ฟเคยบอกเธอว่าถ้าเธอได้เผชิญชีวิตมาแล้วอย่างสาหัส เธอจะได้เห็นปีศาจที่การ์เดนคอร์ท ในการกลับมาที่การ์เดนคอร์ทเพื่อเยี่ยมราล์ฟครั้งนี้ อิซาเบลได้เห็นปีศาจที่การ์เดนคอร์ทอย่างที่เราเคยบอก เมื่อได้พูดคุยกับราล์ฟและสารภาพความรู้สึกที่แท้จริงรวมทั้งเรื่องความล้มเหลวของชีวิตคู่แล้ว อิซาเบลกลับไปห้องของเธอและเข้านอนโดยไม่เปลี่ยนเสื้อผ้าเพราะเธอคิดว่าราล์ฟอาจจะไม่สามารถผ่านพ้นคืนนั้นไปได้ ตอนรุ่งสางในขณะที่เธอนอนหลับตาอยู่แต่ไม่ได้หลับ เธอมีความรู้สึกว่ามีวิญญาณมายืนอยู่ข้างเตียงของเธอ เธอรีบลืมตาขึ้นมาดูและมีความรู้สึกว่าเธอเห็นราล์ฟมายืนอยู่ท่ามกลางความสลัวรางของห้อง เธอเห็นใบหน้าที่ยิ้มแย้มและนัยน์ตาที่เต็มเปี่ยมด้วยความกรุณา ต่อมาภาพนั้นก็หายไป อิซาเบลรีบไปที่ห้องของราล์ฟ ป้าของเธอ นั่งอยู่ข้างเตียงของลูกชายโดยมีหมอนและพยาบาลเฝ้าอยู่ด้วย

การ์เดนคอร์ทจึงเป็นจุดเริ่มต้นและจุดจบของเรื่อง แม้ว่าชีวิตแต่งงานจะล้มเหลวและไร้ความสุขแต่อิซาเบลก็ได้พบว่ายังมีผู้ที่รักและหวังดีต่อเธออย่างจริงใจคือ ราล์ฟ นั่นเอง จากการที่ได้สารภาพถึงความรู้สึกที่แท้จริงกับราล์ฟถึงเรื่องชีวิตแต่งงานที่ล้มเหลวและกำลังใจที่ได้จากราล์ฟ อิซาเบลพร้อมแล้วที่จะเผชิญชีวิตต่อไป การ์เดนคอร์ทในฉากสุดท้ายจึงเป็นเหมือนสถานที่แห่งความรักและความจริงใจที่ซบชีวิตของอิซาเบลขึ้นมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง

ที่ปรึกษา (Confidante) เรื่อง *The Portrait of a Lady* มีลักษณะเด่นอย่างหนึ่งคือ เทคนิคการสร้างตัวละครที่เป็นที่ปรึกษาซึ่งมีอยู่สองตัวคือ เฮนเรียตตา สแตคโพล (Henrietta Stackpole) และ มาดาม เมิร์ล (Madame Merle) โดยเฮนเรียตตาจะมีบทบาทในช่วงแรกของนวนิยายซึ่งเหตุการณ์เกิดขึ้นในอังกฤษและปารีสเป็นส่วนใหญ่ ส่วน มาดาม เมิร์ล จะมีบทบาทในช่วงหลัง คือ ก่อนและหลังอิซาเบลแต่งงานซึ่งเหตุการณ์จะเกิดขึ้นในอิตาลี ที่ปรึกษาทั้งสองคนมีความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เฮนเรียตตาเป็นเพื่อนกับอิซาเบลตั้งแต่ที่อเมริกา เธอมีความตั้งใจที่จะช่วยเหลืออิซาเบล อาร์เซอร์ ทุกอย่าง และเป็นเพื่อนคนแรกที่อยู่กับอิซาเบลพอที่จะกล้าเตือนและทำนายถึงความหายนะในอนาคตของเธอ ในตอนที่เฮนเรียตตาทราบว่าอิซาเบลได้รับมรดกจากลุงเขย เฮนเรียตตากล่าวว่ามรดกที่อิซาเบลได้รับจะนำอันตรายมาสู่เธอเพราะเงินนั้นจะทำให้เธอเป็นที่สนใจของคนที่ไม่ซื่อสัตย์และเห็นแก่ตัว และอิซาเบลก็เป็นคนที่อยู่แต่ในโลกแห่งความเพ้อฝัน เฮนเรียตตาบอกอิซาเบลว่า

'It will certainly confirm your dangerous tendencies The peril for you is that you live too much in the world of your own dreams. . . . You're too fastidious; you've too many graceful illusions. Your newly-acquired thousands will shut you up more and more to the society of a few selfish and heartless people who will be interested in keeping them up . . . you think you can lead a romantic life. . . (201; ch. 20).'

เฮนเรียตตาพยายามที่จะช่วยเหลืออิซาเบลโดยการสนับสนุน แคลสปาร์ กูดวูด ผู้ชายที่เธอเห็นว่าเหมาะสมกับอิซาเบลที่สุด *'He's the only man I have ever seen whom I think worthy of Isabel.'* (109; ch.13) แต่ความพยายามของเฮนเรียตตาก็ไม่สามารถจะเปลี่ยนชะตาชีวิตของอิซาเบลได้ เฮนเรียตตาก็กลับมา มีบทบาทในฐานะเป็นเพื่อนคู่ใจของอิซาเบลอีกครั้งในตอนท้ายของเรื่อง เมื่ออิซาเบลต้องการที่ปรึกษาอย่างมาก เฮนเรียตตาบอกให้อิซาเบลทิ้งออสมอนด์เพราะอยู่ด้วยกันแล้วไม่มีความสุข

คำแนะนำของเฮนเรียตตาเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความคิดและการกระทำของอิซาเบล อย่างยิ่ง ในตอนจบของเรื่องเฮนเรียตตาเป็นผู้บอก แคลสปาร์ กูดวูด ให้ทราบว่า อิซาเบลกลับไปโรมแล้ว

ที่ปรึกษาอีกคนหนึ่ง que เข้ามาพัวพันกับชีวิตของอิซาเบล คือ มาดาม เมิร์ล ผู้ซึ่ง แตกต่างกับเฮนเรียตตาในหลาย ๆ ด้าน ในขณะที่เฮนเรียตตาเป็นคนตรงไปตรงมา ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมจนบางครั้งดูหยาบกระด้าง มาดาม เมิร์ล จะเป็นผู้หญิงที่ดูดี มีรสนิยม น่าเชื่อถือ ไว้วางใจ สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นหน้ากากที่ปิดบังความเห็นแก่ตัว เจ้าเล่ห์ เอาไว้ ซึ่งอิซาเบลกลับมองไม่เห็นสิ่งเหล่านี้ เธอจึงชื่นชม มาดาม เมิร์ล มาก อิซาเบล กล่าวว่าเธอไม่เคยพบคนที่น่าคบหา น่าสนใจเท่า มาดาม เมิร์ล มาก่อนเลย เฮนรี เจมส์ บรรยายว่า

Our heroine had always passed for a person of resources **and had taken a certain pride in being** one, but **she envied** the talents, the accomplishments, the aptitudes, **of** Madame Merle. She found herself desiring to emulate **them, and in this and** other ways **Madame Merle** presented herself as a **model**.

‘I should **like** to be like that!’ Isabel secretly exclaimed,
(175; ch.19)

ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวได้ว่า อิซาเบลตกอยู่ใต้ความครอบงำของ มาดาม เมิร์ล โดยสิ้นเชิง ถึงแม้ว่าอิซาเบลเพิ่งรู้จัก มาดาม เมิร์ล แต่ มาดาม เมิร์ล กลับรู้จักเธออย่างทะลุปรุโปร่ง รู้จุดอ่อนคือ นิสัยช่างเพ้อฝันของอิซาเบล เมื่อเวลาที่จะชักนำให้อิซาเบล รู้จัก กิลเบิร์ต ออสมอนด์ เธอจึงสร้างภาพของพ่อม่ายที่ทุ่มเทอุทิศตัวให้ลูกสาวคนเดียว ‘*He’s devoted to her, and if it were a career to be an excellent father he’d be very distinguished.*’ (183; ch.19) แน่นนอนทีเดียวว่า สิ่ง que มาดาม เมิร์ล เล่าเกี่ยวกับ กิลเบิร์ต ออสมอนด์ นี้ ย่อมทำให้อิซาเบลประทับใจมาก และทุกสิ่งทุกอย่าง

ก็เป็นไปตามแผนการของ มาดาม เมิร์ล อีซาเบลแต่งงานกับ กิลเบิร์ต ออสมอนต์ และพบว่าตัวเองไม่มีความสุข หลังจากนั้นอีซาเบลจึงเพิ่งค้นพบว่าหลักจริยธรรมของเธอต่างกับของ มาดาม เมิร์ล โดยสิ้นเชิง เธอประจักษ์ชัดความจริงข้อนี้เมื่อ มาดาม เมิร์ล รู้ว่า ลอร์ด วอร์เบอร์ตัน ไม่สนใจแพนซีลูกสาวของเธอ มาดาม เมิร์ล ต่อกว่า อีซาเบลจนอีซาเบลตกใจมาก เธอถาม มาดาม เมิร์ล ว่า

‘Who are you—what are you?’ Isabel murmured. What have you to do with my husband?!’ It was strange that, for the moment, she drew as near to him as if she had loved him.

‘Ah, then you take it heroically! I am very sorry. Don’t think, however, that I shall do so.’

‘What have you to do with me?’ Isabel went on.

Madame Merle slowly got up, stroking her muff, but not removing her eyes from Isabel’s face.

‘Everything!’ she answered. (477; ch.49)

นับตั้งแต่นั้นความสัมพันธ์ของผู้หญิงทั้งสองก็ขาดสะบั้นลง อีซาเบลพบ มาดาม เมิร์ล ครั้งสุดท้ายเมื่อต่างฝ่ายต่างไปเยี่ยมแพนซี มาดาม เมิร์ล ตอกย้ำความรู้สึกของ อีซาเบลโดยเปิดเผยให้อีซาเบลรู้ในสิ่งที่เธอไม่รู้ นั่นคือ รัลฟเป็นผู้ขอให้บิดาของเขายกมรดกให้เธอ อีซาเบลตอบได้อย่างสุภาพแต่สะใจว่า *‘I believed it was you I had to thank!’* (515; ch.52)

นับว่าบทบาทของที่ปรึกษาทั้งสองคนเป็นบทที่โดดเด่นมากในเรื่อง *The Portrait of a Lady*

การวิเคราะห์ตัวละคร (Character Analysis)

อิซาเบล อาร์เชอร์ (Isabel Archer) ในบทที่ 1 ของ *The Portrait of a Lady* เฮนรี เจมส์ เปิดตัว อิซาเบล อาร์เชอร์ ได้อย่างน่าสนใจ เธอไม่ใช่หญิงสาวแสนสวยแบบ เดซี มิลเลอร์ แต่เธอก็มีเสน่ห์ตามธรรมชาติที่สามารถดึงดูดใจชายหนุ่มหลายคน สิ่งที่ทำให้อิซาเบลน่าสนใจยิ่งกว่ารูปลักษณ์ คือ อุปนิสัยของเธอเอง อิซาเบลเป็นหญิงสาวที่ช่างฝัน ฉลาด และมีจินตนาการ ลักษณะนิสัยที่เด่นที่สุดของอิซาเบล คือ ความรักอิสระเสรี *'I am very fond of my liberty.'* (20; ch.2) เธอจะยอมให้ใครจัดการอะไรให้เธอก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นตรงกับความประสงค์ของเธอเท่านั้น *'I will allow things to be settled for me only if they are settled the way I like them.'* (19; ch. 2) แต่อุปนิสัยที่เป็นลักษณะเด่นของเธอนี้ก็เป็นลักษณะด้อยของเธอเช่นกัน ดังจะเห็นได้จากเมื่อเธอพบหญิงผู้มากด้วยประสบการณ์อย่าง มาดาม เมิร์ล ผู้ *'จัดการชีวิต'* ของ อิซาเบล ได้สำเร็จ มาดาม เมิร์ล สามารถทำให้เธอแต่งงานกับ กิลเบิร์ต ออสมอนด์ โดยการวางแผนอย่างแยบยลให้อิซาเบลคิดว่าเป็นความประสงค์ของเธอเอง ซึ่งอันที่จริงแล้วทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นไปตามแผนการของ มาดาม เมิร์ล ทั้งสิ้น

อิซาเบลเป็นลูกสาวคนสุดท้องของพ่อม่ายชาวอเมริกัน เมื่อตอนเด็ก ๆ เธอและพี่ ๆ ไม่ได้รับการศึกษาที่เป็นรูปแบบนัก แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าเธอเป็นผู้ไร้การศึกษา บิดาของเธอเคยพาลูกสาวไปยุโรปถึงสามครั้ง อิซาเบลคุ้นเคยกับ *'the London Spectator'* เธอชอบดนตรีของกุนอด (Gounod) ชอบอ่านบทกวีของบราว닝 (Browning) และชอบงานเขียนของ จอร์จ เอลเลียต (George Elliot) เธอเป็นนักอ่านตัวยงและชอบแสวงหาความรู้ แต่ไม่ชอบให้ใครคิดว่าเธอเรียนรู้ทุกอย่างจากหนังสือ

ใน *The Novels of Henry James* เอ็ดเวิร์ด วาเกนเนค (Edward Wagenknecht) ได้พูดถึง อิซาเบล อาร์เชอร์ ว่า

*Isabel is Emersonian in her independence and self-reliance and Goethean in her passion for growth and knowledge.*³

นอกจากนี้ อีซาเบลยังเป็น ‘*a person of many theories*’ แต่น่าเสียดายที่ความรู้ที่เธอมีเป็นเพียงทฤษฎีไม่ใช่ความรู้ที่เกิดจากประสบการณ์ชีวิต เธอจึงพลาดท่าต่อคนที่เจนจัดชีวิตอย่าง มาตาม เมิร์ล และเมื่อพลาดไปแล้วเธอก็ยังยึดมั่นกับสิ่งที่เธอทำ เพราะเธอคิดว่าเธอทำสิ่งที่ถูกต้อง เธอมุ่งมั่นที่จะเป็นคนที่ไม่ทำอะไรผิดพลาด ‘*She had no infinite hope that she would never do anything wrong.*’ และนั่นก็คือความผิดพลาดอันยิ่งใหญ่ของเธอในสายตาของนักวิจารณ์และนักอ่านหลาย ๆ คน

จากการที่ขาดประสบการณ์ในชีวิตและความเชื่อมั่นในตัวเองมากเกินไป เธอจึงไม่สามารถมองเห็นแก่นแท้ของชีวิต เธอหมั่นหมายกับ กิลเบิร์ต ออสมอนด์ โดยไม่ยอมฟังคำทักท้วงจากป้า ราล์ฟ และ เฮนเรียตตา เธอมองเห็นแต่เพียงความสวยงามที่ฉาบหน้าไว้ เธอจึงชื่นชม กิลเบิร์ต ออสมอนด์ มาก เอ็ดเวิร์ด วาเคนเนค ได้วิจารณ์อีซาเบลในประเด็นนี้ไว้ว่า

It was Isabel's misfortune that she mistook the polished surface for the reality and interpreted as a noble detachment and disinterestedness what was merely emptiness, and it was her weakness that she was too much concerned with appearances and that on one side

³ Edward Wagenknecht, “Achievement : *The Portrait of a Lady,*” *The Novels of Henry James* (New York : Frederick Lengar Publishing Co.,1983) 89.

of her nature she preferred art to life and theory to
experience.⁴

แต่ เฮนรี เจมส์ ก็ไม่ได้โหดร้ายกับ อีซาเบล อาร์เซอร์ มากจนเกินไป ถึงแม้ว่าในตอนจบของเรื่องเธอจะตัดสินใจกลับไปหาสามีของเธอก็ตาม เธอก็ไม่ได้กลับไปอย่างจนตรอกหรือไร้สติ เธอยังมีความหวังและมองโลกในแง่ดี อีซาเบลทราบดีว่าชีวิตของเธอจะต้องดำเนินต่อไป และสักวันหนึ่งเธอจะต้องได้พบกับความสุขในชีวิตอย่างแน่นอน

ราล์ฟ ทัชเชตต์ (Ralph Touchett) เอ็ดเวิร์ด วาเคนเนค กล่าวว่า ถ้าเรื่อง *The Portrait of a Lady* มีพระเอก เขาผู้นั้นคือ ราล์ฟ ทัชเชตต์ ญาติผู้พี่ของอีซาเบลนั่นเอง เพราะราล์ฟคือ ผู้ที่รักอีซาเบลอย่างไม่มีความเห็นแก่ตัว รักโดยปราศจากเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น ความเจ็บป่วยเรื้อรังของเขาเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาไม่อาจเสนอตัวเข้าไปเป็นคนที่หมายปองเธอ ความชื่นชมที่เขามีต่อเธอจึงแปรเปลี่ยนไปเป็นการสนับสนุนให้เธอสามารถพัฒนาศักยภาพของเธอได้อย่างเต็มที่ นั่นคือ การที่เขาขอร้องบิดา แดเนียล ทัชเชตต์ ให้ยกมรดกเจ็ดหมื่นปอนด์อันเป็นส่วนที่เขาควรจะได้รับให้แก่อีซาเบลเพื่อเธอจะได้มีอิสระทำทุกสิ่งได้ตามใจปรารถนา อีซาเบลสดใส มีพลังกำลัง เต็มไปด้วยความคิดฝันและจินตนาการซึ่งราล์ฟไม่มีวันจะเป็นได้เพราะสุขภาพของเขา เธอเป็นเสมือนตัวแทนของเขาคือจะโลดแล่นไปในโลกกว้าง แต่เป็นที่น่าเสียดายที่ความปรารถนาดีและสิ่งดี ๆ ที่ราล์ฟมอบให้เธอก็กลับกลายเป็นสิ่งที่ทำลายเธอ ทรพียศมบัติเป็นสิ่งที่ชักจูงมาตาม เมิร์ล และ ออสมอนด์ เข้ามาทำลายชีวิตเธอ

ตอนที่น่าประทับใจที่สุดของเรื่อง คือ ตอนที่ราล์ฟกำลังจะสิ้นใจ อีซาเบลมานั่งเฝ้าอยู่ข้างเตียง ทั้งคู่ต่างสารภาพความในใจของกันและกัน อีซาเบลซึ่งไม่เคยเล่าเรื่องความทุกข์ของเธอให้ใครฟังมาก่อนเลยเพราะความหยิ่งทรนงของเธอได้สารภาพ

⁴ Ibid., p.89.

ให้ราล์ฟฟังอย่างไม่ปิดบังว่าเธอไม่มีความสุขเลย ออสมอนด์รักเงินของเธอแต่ไม่ได้รักเธอ ราล์ฟกล่าวด้วยความเสียใจว่า เขาคือผู้ที่ทำลายเธอเพราะความปรารถนาดีของเขา และปลอบโยนเธอว่าไม่ว่าใครจะเกลียดชังเธอเพียงใดขอให้เธอรับรู้ว่าเขาคือผู้ที่รักเธออย่างจริงใจ

*'We needn't speak to understand each other,' she said
'I don't believe that such a generous mistake as yours
can hurt you for more than a little.'
'Oh, Ralph, I am very happy now,' she cried, through
her tears.
'And remember this,' he continued, 'that if you have
been hated, you have also been loved.'* (532; ch.54)

ราล์ฟเป็นผู้ให้โดยตลอดแม้เมื่อยามที่เขาใกล้จะสิ้นใจเขาได้ให้สิ่งที่มีค่าที่สุดแก่เธอ นั่นก็คือ กำลังใจที่ทำให้อิซาเบลสามารถที่จะยืนหยัดขึ้นมาสู่ชีวิตใหม่ได้อีกครั้ง

บทวิจารณ์ (Critical Commentary)

นักวิจารณ์ที่มีชื่อเสียงหลายคน อาทิเช่น ลีออน เอเดล (Leon Edel) เอฟอาร์ ลีวิส (F.R. Leavis) เอส กอร์ลีย์ พัทท์ (S. Gorley Putt) และ ดี ดับเบิลยู เจฟเฟอร์สัน (D.W. Jefferson) ต่างก็ยอมรับว่า *The Portrait of a Lady* เป็นผลงานที่ดีที่สุดที่บรรดาผลงานยุคแรกของ เฮนรี เจมส์ อิซาเบล อาร์เชอร์ คือ ตัวเอกของนวนิยายเรื่องนี้ ภาพของอิซาเบลที่ผู้อ่านมองเห็นไม่ใช่ภาพแห่งความประทับใจที่เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวหรือจากเดียว แต่ เฮนรี เจมส์ สร้างให้เธอเป็นตัวละครที่มีพัฒนาการ นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่ง สิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตเธอดำเนินไปอย่างเป็นขั้นตอนและนำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในชีวิต

ใน *The Ambiguity of Henry James* ชาร์ลส์ ธอมัส ซามูเอลส์ (Charles Thomas Samuels) กล่าวไว้ว่า จุดด้อยของอิซาเบลซึ่งเชื่อมโยงกับชะตากรรม คือ ธรรมชาติของเรื่อง *The Portrait of a Lady* ถ้าผู้อ่านได้อ่านคำนำของเรื่อง *The Portrait of a Lady* อย่างละเอียด จะพบว่าเป็นความตั้งใจของ เฮนรี เจมส์ อยู่แล้ว ที่จะให้ อิซาเบล อาร์เซอร์ ต้องเผชิญชะตากรรมที่มาในรูปแบบต่าง ๆ เพราะความคิดของเขาในการวางโครงเรื่องนวนิยายเรื่องนี้ คือ *'the conception of a certain young woman affronting her destiny,'*⁵ เริ่มแรกโชคชะตาได้ชักนำให้ อิซาเบล อาร์เซอร์ ติดตามป่าของเธอมายังอังกฤษ ดังที่เจมส์เล่าไว้ในคำนำว่า *'the first thing she'll do will be to come to Europe; which in fact will form, and all inevitably, no small part of her principal adventure.'*⁶ ถ้าอิซาเบลไม่พบกับปาลิเดียและไม่ได้มาอังกฤษ เธอก็คงจะอยู่ที่อเมริกาและอาจแต่งงานกับ แคลสปาร์ กูดวูด ไปแล้ว โชคชะตาอีกเช่นกันที่ทำให้เธอปฏิเสธคำขอแต่งงานจากผู้ชายดี ๆ ถึงสองคน ที่มีชาติตระกูล ฐานะเพียบพร้อม และที่สำคัญรักเธอจริง เพียงเพื่อจะมาแต่งงานกับผู้ชายที่รักศิลปะจอมปลอมอย่าง กิลเบิร์ต ออสมอนด์ *'an obscure American dilettante, a middle-aged widower with an uncanny child and an ambiguous income.'* ผู้ชายคนนี้เข้ามาในชีวิตของเธอโดยการชักนำของ มาดาม เมิร์ล เพื่อนสนิทของปาลิเดีย เฮนรี เจมส์ บอกไว้ในคำนำของเรื่อง *The Portrait of a Lady* ว่า *'Isabel, coming into the drawing-room at Gardencourt, . . . finds Madame Merle in possession of the place, . . . a turning point in her life.'*⁷ เฮนรี เจมส์ วางโครงเรื่องไว้ว่า การพบกับ มาดาม เมิร์ล คือ จุดหักเหในชีวิตของ อิซาเบล อาร์เซอร์

⁵ Henry James, "Preface to *the Portrait of a Lady*," *The Art of the Novel* (New York : Charles Scribner's Sons, 1934) 48.

⁶ Ibid., p.56.

⁷ Ibid., p.56.

ประเด็นที่นักวิจารณ์ให้ความสนใจและวิจารณ์กันมากประเด็นหนึ่ง คือ ทำไม อีซาเบล อาร์เซอร์ จึงปฏิเสธคำขอแต่งงานของ ลอร์ด วอร์เบอร์ตัน และ แคลสปาร์ กูดวูด แต่ยอมแต่งงานกับ กิลเบิร์ต ออสมอนด์ เมื่อ อีซาเบล พบกับ ลอร์ด วอร์เบอร์ตัน ครั้งแรกนั้น เธอชอบเขามากและมอง ลอร์ด วอร์เบอร์ตัน เหมือนกับ เป็นพระเอกในนวนิยายแนวเพื่อฝันด้วยซ้ำไป แต่เธอก็ไม่รักเขา เมื่อ ลอร์ด วอร์เบอร์ตัน ขอเธอแต่งงานนั้น อีซาเบลยังอึดอัดกับความเป็นตัวของตัวเอง เธอยังไม่พร้อมที่จะถูกกลืนหายไปในฐานะ เลดี วอร์เบอร์ตัน เอ็ดเวิร์ด วาเคนเนค กล่าวถึงประเด็นนี้ไว้อย่างน่าสนใจว่า

*But she simply does not love him, and at the time she receives his proposal she has not yet got sufficiently tired of trying her wings so that she wishes to be swallowed up in what she sees as the establishment to which he belongs.*⁸

ดาเรล เอเบล (Darrel Abel) มีความเห็นคล้ายกับวาเคนเนค เอเบลกล่าวว่า เธอปฏิเสธการแต่งงานกับ ลอร์ด วอร์เบอร์ตัน เพราะ *'She fears social commitment, which would be so entire in Warburton's system of civilization.'*⁹

สำหรับ แคลสปาร์ กูดวูด ซึ่งเป็นผู้ชายคนเดียวที่ขออีซาเบลแต่งงานครั้งแล้ว ครั้งเล่า แม้กระทั่งเมื่อเธอแต่งงานแล้วและมีชีวิตแต่งงานที่ล้มเหลว แต่อีซาเบลก็ไม่เคยให้ความหวังกับเขาเลย ดาเรล เอเบล กล่าวว่า อีซาเบลปฏิเสธ แคลสปาร์ กูดวูด

⁸ Edward Wagenknecht, "Achievement : *The Portrait of a Lady*," *The Novels of Henry James* (New York : Frederick Ungar Publishing Co., 1983) 88.

⁹ Darrel Abel, *A Simplified Approach to Henry James* (New York : Barron's Educational Series, Inc., 1963) 50.

เพราะเธอก้าวความเป็นผู้ชายในตัวเขา หรือพูดอีกนัยหนึ่งว่าเธอก้าวการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งไม่ใช่เพราะเธอไม่มีความรู้สึกทางเพศแต่เพราะเธอพยายามปิดกั้นความรู้สึกนี้เอาไว้ ‘*Marrying Goodwood would have been a yielding of her womanhood to his manhood.*’¹⁰ และ ‘*She fears her own sex, ready to respond to Goodwood’s manhood.*’¹¹ วาเคนเนคเห็นด้วยในประเด็นนี้ เขาบอกว่า ‘*Isabel is afraid of sex and consequently, in a way, of life.*’ วาเคนเนคกล่าวว่า เฮนรี เจมส์ ได้สื่อถึงเรื่อง ‘sex’ ในภาษาที่เขาใช้ในฉากการพบกันระหว่างอิซาเบลและกูดวูดซึ่งเกิดขึ้นหลายครั้งโดยเฉพาะในฉากสุดท้ายที่กูดวูดรวบอิซาเบลไว้ในวงแขนและจูบเธอ วาเคนเนคกล่าวว่า เป็นการปลุกเร้าทางเพศ ซึ่ง ‘*she has been roused as never before in her life.*’

เมื่ออิซาเบลปฏิเสธการแต่งงานทั้ง ลอร์ด วอร์เบอร์ตัน และ กูดวูด แล้วทำไมเธอจึงยอมแต่งงานกับ กิลเบิร์ต ออสมอนด์ ความสนใจในการที่อิซาเบลแต่งงานกับ ออสมอนด์ค่อนข้างจะซับซ้อน เธอไม่ได้หลงใหลและริบร้อนแต่งงานกับออสมอนด์ เธอรู้จักกับออสมอนด์และได้ใคร่ครวญพิจารณาค่าขอแต่งงานของเขามาเป็นเวลาพอสมควร เธอแต่งงานเมื่อเธออายุยี่สิบห้าปีไม่ใช่สาวน้อยวัยสิบเจ็ดปี สำหรับออสมอนด์ นอกจากอิซาเบลจะหลงชื่นชมในความรักศิลปะของเขาแล้ว เขายังไม่มียศฐาบรรดาศักดิ์ที่จะทำให้เธอต้องสูญเสียความเป็นตัวของตัวเองถ้าเธอแต่งงานกับเขา นอกจากนั้นออสมอนด์ยังดูอบอุ่นด้วยภาพพจน์ของพ่อม่ายที่รักและดูแลลูกสาวไม่เหมือนกับ แคลสปาร์ กูดวูด ที่เฝ้าแต่รุกร้าและคุกคามความเป็นหญิงของเธอตลอดเวลา ดาเรล เอบล ได้กล่าวถึงประเด็นนี้ไว้ว่า

*Osmond, a widower with an almost grown-up daughter,
is more like a father than a lover. And as a ‘nobody,’
visible only as an ‘incarnation of taste,’ he does not*

¹⁰ Ibid.,p.50.

¹¹ Ibid.,p.50

carry with him and impose upon his wife the
responsibility of maintaining a system.¹²

เอเบลยังวิจารณ์ว่าการที่อิซาเบลเลือกออสมอนด์เป็นเพราะสัญชาติญาณภายใน คือ ความต้อยวุฒิภาวะในฐานะผู้หญิงและในฐานะสัตว์สังคม *'Isabel's choice of Osmond is instinctively a determination not to mature as a woman and a social creature.'*¹³

อีกประเด็นหนึ่งที่วิจารณ์กันมาก คือ ตอนจบของเรื่องซึ่งมีลักษณะเป็นการจบแบบ *'open ending'* คือ ผู้อ่านสามารถจะเดาไปได้ต่าง ๆ นา ๆ ตามเหตุผลของตนเองว่า ทำไมอิซาเบลจึงกลับไปหา กิลเบิร์ต ออสมอนด์ ทั้ง ๆ ที่เธอรู้ว่า เธอถูกหลอกหลวงมาตลอดเวลาและชีวิตการแต่งงานของเธอไม่มีความสุขเลย ถ้าเป็นผู้หญิงในปัจจุบันคงจะตัดสินใจเลิกอย่างแน่นอนเมื่อชีวิตคู่นี้แต่ต้องทนและไร้ความสุข แต่ถ้าพิจารณาอุปนิสัยของอิซาเบลที่มุ่งมั่นแต่จะทำในสิ่งที่ถูกต้อง คงจะพอเข้าใจได้ไม่ยากว่าทำไมเธอจึงตัดสินใจกลับไปหา กิลเบิร์ต ออสมอนด์ เมื่อเฮนเรียตตายให้เธอทิ้งออสมอนด์ เธอบอกว่า *'One must accept one's deeds. I married him before all the world. I was perfectly free; it was impossible to do anything more deliberate.'* (450; ch.47) สำหรับเธอแล้ว การแต่งงาน หมายถึง ผู้หญิงจะต้องจงรักภักดีกับผู้ชายคนที่เธอเอ่ยคำปฏิญาณด้วยที่แท่นบูชา *'marriage meant that a woman should cleave to the man with whom, uttering tremendous vows, she had stood at the altar.'* นอกจากนั้นอิซาเบลยังสัญญากับแพนซีว่าเธอจะกลับไปและเธอก็เป็นคนที่รักษาคำมั่นสัญญาอย่างยิ่ง

¹² Ibid.,p.50.

¹³ Ibid.,p.50.

สำหรับเหตุผลอีกประการหนึ่งที่อิซาเบลกลับไปหาออสมอนด์แทนที่จะรับข้อเสนอขอแต่งงานของ แคสปาร์ กูดวูด คือ ความรู้สึกต่อต้านความครอบงำของผู้ชาย (male domination) อย่างที่เธอรู้สึกต่อ แคสปาร์ กูดวูด ใน *Henry James and the Real Thing : A Modern Reader's Guide* เวอร์จิเนีย เลอเวลลิน สมิท (Virginia Llewellyn Smith) ได้พูดเกี่ยวกับประเด็นนี้ไว้ว่า ไม่ว่าจะ 'เลว' อย่างไร ออสมอนด์ก็ยังน่าปรารถนากว่าผู้ชายที่เป็นผู้ชายเต็มตัวและก้าวร้าวอย่าง แคสปาร์ กูดวูด

*There is one feminist point of view that puts a positive construction on her action : awful as he is, Osmond is preferable to the more aggressively masculine Caspar, and Isabel goes back to him to show solidarity with Pansy, and protect her.*¹⁴

บทตัดตอน (Excerpt)

เนื้อความต่อไปนี้ตัดตอนมาจากบทที่ 2 เป็นตอนที่ อิซาเบล อาร์เซอร์ มาปรากฏตัวที่การ์เดนคอร์ทเป็นครั้งแรก

While this exchange of pleasantries took place between the two, Ralph Touchett wandered away a little, with his usual slouching gait, his hands in his pockets, and his little rowdyish terrier at his heels. His face was turned towards the house, but his eyes were bent, musingly, upon the lawn; so that he had been an object of observation to a person who had just made her appearance in the

¹⁴ Virginia Llewellyn Smith, *Henry James and the Real Thing : A Modern Reader's Guide* (New York : St. Martin's, 1994) 65.

doorway of the dwelling for some moments before he perceived her. His attention was called to her by the conduct of his dog, who had suddenly darted forward, with a little volley of shrill barks, in which the note of welcome, however, was more sensible than that of defiance. The person in question was a young lady, who seemed immediately to interpret the greeting of the little terrier. He advanced with great rapidity, and stood at her feet, looking up and barking hard; whereupon, without hesitation, she stooped and caught him in her hands, holding him face to face while he continued his joyous demonstration. His master now had had time to follow and to see that Bunchie's new friend was a tall girl in a black dress, who at first sight looked pretty. She was bare-headed, as if she were staying in the house—a fact which conveyed perplexity to the son of its master conscious of that immunity from visitors which had for some time been rendered necessary by the later's ill health. Meantime the two other gentlemen had also taken note of the new-comer.

“Dear me, who is that strange woman?” Mr. Touchett had asked.

“Perhaps it is Mrs. Touchett's niece—the independent young lady,” Lord Warburton suggested. “I think she must be, from the way she handles the dog.”

The collie, too, had now allowed his attention, to be diverted, and he trotted toward the young lady in the doorway, slowly setting his tail in motion as she went.

“But where is my wife, then?” murmured the old man.

“I suppose the young lady has left her somewhere: that's a part of the independence.”

The girl spoke to Ralph, smiling, while she still held up the terrier. “Is this your little dog, sir?”

“He was mine a moment ago; but you have suddenly acquires a remarkable or of property in him.”